

A large flock of sheep is grazing in a lush green field. The sheep are scattered across the landscape, with some in the foreground and others extending towards the horizon. The background features a line of trees and a cloudy sky. The overall scene is peaceful and pastoral.

*Слово към
малкото стадо*

Елън Г. Уайт, Джеймс Уайт
и Джоузеф Бейтс

СЛОВО КЪМ МАЛКОТО СТАДО

Е. Г. Уайт, Джеймс Уайт
и Джоузеф Бейтс

Декември 2022

Photo by [Les Argonautes](#) on [Unsplash](#)

Съдържание

<i>Предговор</i>	3
До брат Ели Къртис	4
До разпръснатия в чужбина остатък	6
Скъпи братко Бейтс	13
БЕЛЕЖКИ	17
Божият храм	21
Съдът	23
Бележки	25
Първата книга на Е. Г. Уайт	26
Обяснението на госпожа Уайт	28
Изпуснати изявления	29
Затворената врата дефинирана	31
Необосновано предположение	33
Неправилно цитиране	34
Божият печат	35
Отхвърлянето на съботата	35

Предговор

Книжката „Слово към „малкото стадо““ е издадена в края на критичния период между разочарованието на 22 октомври 1844 г. и така значимите Съботни конференции през 1848 г. Тя съдържа слова на утеха и наставление към малцината останали след Голямото разочарование адвентисти. Вярваме, че това своеобразно обръщение към „остатъка“ е още по-актуално и днес, защото времето на Второто Христово идване е по-близо от всякога. То съдържа както препратки към библейските текстове по съответната тема така и няколко позовавания на апокрифните книги „3-то Ездра“ и „Премъдрост Соломонова“. Това е така, защото ранните адвентисти са намирали светлина в тези апокрифни книги особено за последното време:

„Тогава видях Словото на Бога чисто и неопетнено, и че трябва да отговаряме за начина по който сме приели истината прогласена от това Слово. Видях, че то беше чуќ, който трябва да строши кременливото сърце, и огън който да погълне шлаката и калая та сърцето да стане чисто и свято. **Видях че апокрифа беше скритата книга, и, че мъдрите на тези последни дни трябва да я разберат.** Видях, че Библията беше стандартната книга, която ще ни съди в последния ден ...“
Елън Уайт, *Ръкопис 4* – 1850 г. Параграф 13

Моят копнеж и молитва докато четете тази книга са да оцените божественото ни наследство дадено чрез пионерите на адвентизма и да продължите да вървите в светлината, водеща към „златния град“.

Деян Делчев

До брат Ели Къртис

Топшам,

21 Април 1847

До брат Ели Къртис, Ню Йорк

Скъпи братко,

В Day-Dawn, Vol. 1, Nos. 10 and 11 Вие учтиво ме каните да се свържа с Вас.

Единственото извинение, което мога да предложа за това, че не Ви писах по-рано, е, че не съм имала ясният дълг да го направя. Не се съмнявам, че Вие ще ме извините за това, че се обръщам към Вас толкова публично в този момент. Бях много заинтересована от писанията Ви в „Зората“ и допълнението ѝ и съм напълно съгласна с Вас по някои точки, но по други се различаваме значително.

Вашето „Допълнение“ е сега на подставката пред мен и аз моля за разрешение да известя на Вас и на разпръснатото Божие стадо това, което видях във видение, свързано с въпросите, по които сте писали. Напълно съм съгласна с Вас, че ще има две буквални възкресения, разделени от 1000 години. Също така съм съгласна с Вас, че новото небе и новата земя (Откровение 21:1; Исаия 65:17; 2 Петрово 3:13) няма да настъпят, докато несправедните мъртви не бъдат възкресени и унищожени в края на 1000-та години. Видях, че Сатана бе „пуснат от тъмницата си“ в края на 1000-та години точно по времето, когато несправедните мъртви бяха възкресени; и че Сатана ги мамеше, като ги караше да вярват, че те биха могли да превземат светия град от светиите. Всичките несправедни маршируваха около „лагера на светиите“ със Сатана начело; и когато бяха готови да направят опит да завземат града, Всемогъщият дъхна от високия си трон над града, дъх на поглъщащ огън, който слезе на тях и ги изгори, „корен и клонче“.

Видях, че както Христос е лозата и децата Му са пръчките; така Сатана е „коренът“ и неговите деца са „клончетата“ и че при последното разрушаване на „Гог и Магог“ цялото несправедно множество ще бъде изгорено, „корен и клонче“, и ще престане да съществува. Тогава ще настъпят новото небе и новата земя. Тогава светиите ще „построят къщи“ и ще „насадят лозя“. Видях, че всички праведни мъртви бяха съживени от гласа на Божия Син при първото възкресение; и че всички, които бяха възкресени при второто, бяха изгорени и престанаха да съществуват.

Вие мислите, че онези, които се прекланят пред нозете на светиите (Откровение 3:9), ще бъдат спасени в края. Тук трябва да не се съглася с Вас; защото Бог ми показва, че тази категория бяха отявлени адвентисти, които са били отпаднали и „за себе си са разпнали отново Божия Син и са го изложили на срам“. И в „часа на изпитанието“, който предстои да дойде, за да разкрие истинския характер на всеки, те ще знаят, че са изгубени завинаги; и победени, с мъка на духа те ще се кланят пред нозете на светиите.

Вие също така мислите, че Михаил се е изправил и времето на скръбта е започнало през пролетта на 1844.

Господ ми разкри във видение, че Исус се е изправил, затворил е вратата и е влязъл в Светая Светих в 7-мия месец на 1844; но Неговото изправяне (Даниил 12:1), за да избави хората си, отстои в бъдещето.

Това няма да се случи, докато Исус не приключи свещеническата Си служба в небесното светилище, не смене свещеническите Си одежди и не се облече в царската Си мантия и корона, за да яхне облачната Си колесница, да „пресее езичниците с ярост“ и да освободи хората Си.

Тогава Исус ще държи острия сърп в ръката Си (Откровение 14:14) и тогава светиите ще викат ден и нощ пред Исус на облака да хвърли острия Си сърп и да пожъне.

Това ще бъде времето на Якововата скръб (Еремия 30:5-8), от която светиите ще бъдат избавени чрез Божия глас.

Аз вярвам, че Светилището, което ще бъде очистено в края на 2300-те дни, е храмът на Новия Ерусалим, чийто свещеник е Христос. Господ ми разкри във видение преди повече от година, че брат Крозиър е имал истинската светлина относно очистването на Светилището; и че е било Негова воля брат К. да напише виждането си, което ни е представил във „Зорница“, „Допълнение“, 7-ми Февруари 1846. Чувствам се напълно упълномощена от Господа да препоръчам това „Допълнение“ на всеки светия.

Моля се тези редове да бъдат благословение за Вас и всички скъпи деца, които биха ги прочели.

Е. Г. Уайт

До разпръснатия в чужбина остатък

След като Бог ми показа в свято видение пътуването на адвентния народ до святия град и богатата награда, която щеше бъде дадена на онези, които очакваха завръщането на своя Господ от сватбата, мое задължение е да ви дам кратко описание на онова, което Бог ми разкри. Скъпите светии имат много изпитания, през които да преминат. Но нашите леки страдания, които са само за миг, изработват за нас вечна и много повече надвишаваща по тежест слава – докато ние не гледаме към нещата, които са видими, защото видимите неща са временни, но към нещата, които са невидими, защото са вечни. Опитах се да донеса добър отчет и няколко гроздови зърна от небесния Ханаан, поради което мнозина биха ме убили с камъни, както събранието пожела да стори с Халев и Исус заради техния отчет (Числа 14:10). Но аз ви

заявявам, мои братя и сестри в Господа, че това е добра земя и ние всички можем да възлезем и да я завладеем.

Докато се молех при семейния олтар, Святият Дух дойде върху мен и се почувствах сякаш се издигам по-високо и по-високо, далеч над мрачния свят. Обърнах се, за да потърся адвентния народ по света, но не можах да го намеря, когато един глас ми каза „Погледни отново и потърси малко по-високо.“ Тогава аз повдигнах очи и видях прав и тесен път (Матей 7:14), прострян високо над света. По този път адвентният народ вървеше към града, който беше на по-далечния край на пътя. Хората имаха ярка светлина, запалена зад тях в началото на пътя, за която ангел ми каза, че е среднощният вик (Матей 25:6). Тази светлина грееше по целия път и осветяваше нозете им, така че да не се спънат. И докато държаха очите си приковани в Исус, Който беше точно пред тях, водещ ги към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът бил твърде далеч, а те са очаквали вече да са влезли. Тогава Исус ги окуражи, като издигна величествената Си десница и от нея дойде славна светлина, която се понесе на вълни над адвентната група и тя извика „Алилуя!“. Други прибързано отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотам. Виделината зад тях изчезна и остави нозете им в съвършена тъмнина и те се препънаха, и отклониха очи от целта, изгубиха от поглед Исус и изпаднаха от пътя в мрачния и зъл свят долу. За тях бе точно толкова невъзможно да се върнат отново на пътя, за да отидат в града, колкото и за целия нечестив свят, който Бог бе отхвърлил. Те отпадаха от пътя за града по цялата му дължина един след друг, докато чухме Божия глас като глас на много води (Езекил 23:2; Йоил 3:16; Откровение 16:17), който ни извести деня и часа на Исусовото завръщане (Езекил 12:25; Марк 13:32). Живите светии, 144 000 на брой, познаваха и разбраха гласа, докато нечестивите го помислиха за гръм и земетресение (Йоан 12:29). Когато Бог изрече времето, Той изля върху нас Святия Дух и лицата ни засияха и

светиха с Божията слава както Мойсеевото, когато той слезе от планината Синай (Исая 10:27).

По това време всичките 144 000 бяха запечатани и свършено единни. На челата им бе написано „Бог, Новият Ерусалим“ и една славна звезда, съдържаща новото име на Исус (Откровение 3:12). Нечестивите бяха разярени на нашата радостна и свята група и биха се спуснали с насилие, за да положат ръце върху нас и да ни хвърлят в затвора, но тогава ние щяхме да протегнем ръка напред в името на Господа и те щяха да падат безпомощни на земята. Тогава сатанинската синагога разбра, че Бог е възлюбил нас, които можехме да си мием нозете едни други и да поздравяваме светите братя със свята целувка, и се поклониха в краката ни (Откровение 3:9). Скоро погледите ни бяха привлечени на изток, защото малък черен облак с големината на половин човешка длан се беше появил, за който знаехме, че е знамението на Човешкия Син (Матей 24:30). Всички ние в тържествена тишина се вирахме в облака, който се приближаваше по-светъл, по-ярък, славен и още по-славен, докато не стана голям бял облак (Откровение 14:14). Подножието му изглеждаше като огън, дъга минаваше над него, а наоколо му имаше 10 000 ангели, пеещи най-прекрасна песен. И на него стоеше Човешкият Син (Лука 21:27), на главата Му имаше корони (Откровение 19:12), косата Му беше бяла и къдрава и покриваше раменете Му (Откровение 1:14). Нозете Му имаха изглед като огън (Откровение 1:15), в дясната Си ръка имаше остър сърп (Откровение 14:14), а в лявата сребърна тръба (1 Солунци 4:16). Очите Му бяха като огнен пламък (Откровение 1:14), който претърсваше и претърсваше децата Му. Тогава всички лица побеляха, а онези, които Бог бе отхвърлил, потъмняха. И всички извикахме „Кой ще може да устои? Без петно ли е дрехата ми?“ Тогава ангелите престанаха да пеят и настана време на ужасяваща тишина (Откровение 8:1), когато Исус заговори „Тези, които имат чисти ръце и чисто сърце, ще могат да устоят, Моята слава ви е достатъчна.“ Тогава лицата ни засветиха и радост изпълни всяко сърце. И ангелите подеха по-висок тон и

отново запяха, докато облакът дойде още по-близо до земята. Тогава Исусовата сребърна тръба засвири, докато Той слизаше от облака, обгърнат в огнени пламъци (2 Солунци 1:7, 8). Той се взря в гробовете на спящите светии, повдигна очите и ръцете Си към небето и извика (Йоан 5:25) „Събудете се! Събудете се! Събудете се! Вие, които спите в пръстта, и станете.“ Тогава настана мощно земетресение. Гробовете се отвориха и умрелите се изправиха, облечени в безсмъртие. 144 000 извикаха „Алилуя!“, когато разпознаха приятелите си, които смъртта бе откъснала от тях, и в същия момент ние бяхме преобразени и издигнати заедно с тях, за да посрещнем Господа във въздуха (1 Солунци 4:17). Всички влязохме заедно в облака и седем дни се изкачвахме до стъкленото море, когато Исус донесе корони и със собствената Си десница ги постави върху главите ни (3 Ездра 2:43). Той ни даде златни арфи и палмовите клонки на победата (Откровение 15:2; Откровение 7:9). Тук, на стъкленото море, 144 000 застанаха в съвършен квадрат. Някои от тях имаха много ярки корони, а други не чак толкова. Някои корони изглеждаха натежали от звезди, други имаха само няколко. Всеки бе напълно удовлетворен от своята си. Всички бяха облечени с великолепни бели мантии, стигащи от раменете до ходилата им (Откровение 7:9). Ангелите бяха навсякъде около нас, докато вървахме по стъкленото море към портата на града. Исус издигна славната Си мощна ръка, хвана портата, отвори я, като я завъртя на златните ѝ панци, и ни каза „Вие сте изпразнили дрехите си в Моята кръв и сте стояли твърди за истината – влезте.“ (Исая 26:2). Всички преминахме вътре и усетихме, че бяхме в съвършено единство с града. Тук видяхме дървото на живота и Божия трон. От трона извираше бистра река и от двете ѝ страни беше дървото на живота (Откровение 22:1, 2). Имаше ствол от едната страна на реката и ствол от другата и двата от чисто прозрачно злато.

Първоначално си помислих, че виждах две дървета. Погледнах отново и видях, че на върха те бяха обединени в едно. Това беше дървото на живота, на двата бряга на реката на живота;

клоните му се привеждаха на мястото, на което стояхме ние; и плодът му беше великолепен, приличен на злато, смесено със сребро. Всички отидохме под дървото и седнахме да съзерцаваме великолепието на мястото, когато братята Фитч и Стокман, които бяха проповядвали евангелието на царството и които Бог бе положил в гроба, за да ги спаси, дойдоха при нас и ни попитаха през какво сме преминали, докато те са спали. Опитахме се да си припомним нашите най-големи изпитания, но те изглеждаха толкова незначителни, сравнени с вечната и далеч по-надвишаващата по тежест слава (2 Коринтяни 4:17), която ни обграждаше, че не можехме да ги изкажем (Исаия 65:17) и извикахме „Алилуя! Небето е толкова лесно достижимо!“, докоснахме славните си арфи и небесните сводове започнаха да ехтят. И докато се вирахме в прелестите на мястото, очите ни бяха привлечени нагоре към нещо, приличащо на сребро. Помолих Исус да ми позволи да видя какво има вътре. В един миг ние се понесохме нагоре и влязохме; тук видяхме добрия стар отец Авраам, Исаак, Яков, Ной, Даниил и още много други. Видях завеса с тежки ресни от злато и сребро по долния ръб; беше много красива. Попитах Исус какво има зад нея. Той я повдигна със собствената Си десница и ми предложи да погледна внимателно. Там видях славен ковчег, обкован с чисто злато, имаше изящен ръб, наподобяващ Исусовите корони; на него имаше два светли ангела – крилата им бяха прострени над ковчеза, тъй като те седяха в двата края, с лица, обърнати едно срещу друго и гледащи надолу (Изход 25:18, 20; Евреи 9:3-5). В ковчеза под мястото, над което бяха крилето на ангелите, имаше златна стомна с манна, жълтеникава на вид. Видях жезъл, за който Исус каза, че е Аароновият; видях го как напъпва, разцъфва и връзва плод (Числа 17:8). Видях и два дълги златни пръта, от които висяха сребърни нишки, а на тях най-славни гроздове; една чепка беше повече, отколкото сам човек можеше да носи. Видях Исус да пристъпва и да взима от манната, бадемите, гроздовете и наровеите, да ги носи в града и да ги поставя на трапезата. Приближих се, за да видя колко

беше взето, но там имаше точно колкото преди; и ние извикахме „Алилуя – амин!“ Всички се пренесохме от това място долу в града и с Исус начело слязохме от града долу на земята на голяма и величествена планина, която не можеше да издържи Исус, разцепи се на две и се появи обширна равнина (Захария 14:4). Тогава погледнахме нагоре и видяхме великия град с дванадесет основи, дванадесет порти, по три от всяка страна, и по един ангел на всяка порта и всички извикахме „Градът! Великият град! Той идва! Той слиза от Бога! От небето!“ (Откровение 21:10-13) и той слезе и се разположи на мястото, на което стояхме. Тогава ние се загледахме в славните неща извън града. Там видях най-изящни къщи, които имаха изгледа на сребро, подпирани от четири колони, украсени с перли, най-прелестни за съзерцаване, които щяха да бъдат обитавани от светиите (Исая 65:21); в тях имаше златен рафт; видях как много от светиите, които влизаха в къщите, сваляха блестящите си корони и ги поставяха на рафта, тогава излизаха на полето до къщите, за да работят земята (Исая 65:21); но не както ние трябва да работим със земята; не, не. Славна светлина сияеше над главите им и те дълго възклицаваха и поднасяха хваление на Бога.

Видях и друго поле, пълно с всякакви видове цветя, и докато ги берях, възкликнах „Те никога няма да повехнат“. Тогава видях поле с висока трева, най-прекрасна за съзерцаване; беше живо зелена и проблясваше в сребърно и златно, докато гордо се полюляваше от славата на Цар Исус. Тогава излязохме на после, пълно с всякакви видове животни – лъвът, агнето, леопардът и вълкът – всички заедно в пълно единство (Исая 11:6-9); преминахме посред тях и те ни последваха кротко. Тогава навлязохме в гора, не като тъмните гори, които имаме тук, не, не; но светла и отвъд прелестна; клоните се люлееха напред-назад и всички възкликнахме „Ще живеем безопасно в пустинята и ще спим в горите!“ (Езекиил 34:25). Излязохме от гората, защото бяхме на път към хълма Сион. Докато пътувахме, срещнахме група, която също наблюдаваше великолепията на мястото.

Забелязах червена ивица по края на облеклата им; короните им бяха бляскави; дрехите им бяха чисто бели. Когато ги подминахме, попитах Исус кои бяха те. Той ми отговори, че те били мъченици, които са били убити заради него. Заедно с тях вървеше безбройна група от деца; те също имаха червена линия по ръба на дрехите си (Еремия 31:15-17; Матей 2:18). Хълмът Сион беше точно пред нас и на него имаше славен храм и около него седем други хълмове, на които растяха рози и лилии (3 Ездра 2:19), и видях децата, които се катереха или, ако решаха, използваха малките си криле, за да летят до върховете на хълмовете, и беряха никога неувяхващите цветя. Имаше най-различни дървета около храма, за да украсяват мястото; чемширът, борът, елата, маслината, миртата, нарът и смокинята, приваждаща се под тежестта на навременните си смокини, които правеха мястото да изглежда повече от прелестно (Исаия 60:13). Когато щяхме да влезем в святия храм, Исус издигна прекрасния Си глас и каза само 144 000 да влязат в мястото и ние извикахме „Алилуя!“.

Е, благославяйте Господа, скъпи братя и сестри, това е допълнителна среща за онези, които имат печата на живия Бог (Откровение 14:3). Този храм беше поддържан от седем стълба, всичките от прозрачно злато, инкрустирано с най-прекрасни перли. Не мога да ви опиша славните неща, които видях там. О, да можех да говоря с ханаански език, тогава щях да мога да обрисувам малка част от славата на горния свят; но ако сте верни, скоро ще знаете всичко за него. Там видях каменни маси, на които имената на 144 000 бяха гравирани със златни букви; след като бяхме видели славата на храма, излязохме. Тогава Исус ни остави и отиде в града; скоро отново чухме прекрасния Му глас, казващ „Елате, люде Мои, преминали сте през големи изпитания и сте вършили волята Ми; страдали сте за Мен; елате на трапезата Ми, защото ще Се препаша и ще ви прислужвам.“ (Лука 12:37). Ние извикахме „Алилуя! Слава!“ и влязохме в града.... И видях маса от чисто сребро, която беше дълга много километри и все пак очите ни можеха да я обходят. Видях плодовете от дървото на живота,

манната, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други. Всички се настанихме до масата. Помолих Исус да ми позволи да ям от плодовете. Той отвърна „Не още. Онези, които ядат от плодовете на тази земя, не слизат повече на земята. Но след съвсем малко, ако си върна, ще ядеш от плодовете на дървото на живота и ще пиеш вода от извора“; каза ми още „Ти трябва да се върнеш на земята отново и да предадеш на другите това, което Съм ти открил.“ Тогава един ангел ме донесе нежно долу в този тъмен свят. Понякога си мисля, че не мога да стоя тук повече, понеже всички неща на земята изглеждат толкова мрачни – чувствам се много самотна, защото съм видяла по-добрата земя. О, да имах криле като на гълъб, тогава бих отлетяла, за да бъда в почивка.

Скъпи братко Бейтс

Топшам, Ме.,

7 април 1847

Скъпи братко Бейтс,

Миналата събота се срещнахме със скъпите братя и сестри тук, които се събират в дома на брат Холанд.

Почувствахме необичаен молитвен дух. Докато се молехме, Светият Дух дойде върху нас. Бяхме много щастливи. Скоро се изгубих от земните неща и бях грабната във видение от Божията слава. Видях ангел, който летеше бързо към мен. Той скоростно ме пренесе от земята в святия град. Там видях храм, в който влязох. Минах през една врата, преди да стигна до първата завеса. Тя беше повдигната и аз преминах в Светая. Тук видях кадилния олтар, светилника със седемте лампи, масата, на която бяха безквасните хлябове, и т.н. След като видях славата на Светая, Исус повдигна втората завеса и аз влязох в Светая Светих (Евреи 9:1-24).

Там видях ковчег; отгоре и отстрани той беше от най-чисто злато. На двата края на ковчега имаше по един прекрасен херувим, с разперени над него криле. Лицата им бяха обърнати един към друг и гледаха надолу (Изход 25:18-22). Между ангелите имаше златна кадилница. Над ковчега, където стояха ангелите, имаше превъзходно ярка слава, която изглеждаше като трон, на който Бог пребиваваше (Изход 25:20-22). Исус застана до ковчега. И когато молитвите на светиите пристигаха при Исус, тамянт в кадилницата димеше и Исус принасяше молитвите на светиите с дима на тамяна пред Отца Си (Откровение 8:3, 4). В ковчега беше златната стомна с манна, Аароновият жезъл, който беше напъпил, и каменните плочи, които се съгваха заедно като книга (Евреи 9:4). Исус ги разтвори и аз видях десетте заповеди, написани на тях с Божия пръст (Изход 31:18). На едната плоча имаше четири заповеди, а на другата шест. Четирите на първата плоча светеха по-ярко от другите шест. Но четвъртата (заповедта за съботата) сияеше повече от всички останали; защото съботата беше отделена, за да бъде пазена в почит на Божието име (Исаия 58:13, 14). Святата събота изглеждаше великолепа – ореол от слава беше около нея. Видях, че съботата не беше прикована на кръста. Ако беше, също така щяха да са и другите девет заповеди; и ние щяхме да имаме свободата да ги нарушаваме всичките, точно както и четвъртата. Видях, че Бог не бе променил съботата, защото Той никога не се променя (Малахия 3:6). Но папата я е променил от седмия на първия ден от седмицата; защото той щеше да промени времена и закони (Даниил 7:25).

И видях, че ако Бог бе променил съботата от седмия на първия ден, Той щеше да е изменили и заповедта за съботата, написаната на каменните плочи, които са сега в ковчега в Светая Светих на небесния храм (Откровение 11:19) и щяхме да четем така „Първият ден е събота на Господа твоя Бог.“ Но аз видях, че тя беше същата като написаната върху каменните плочи от Божия пръст и дадена на Мойсей при Синай: „А седмият ден е събота на Господа твоя Бог.“ (Изход 20:10). Видях, че святата събота е и ще

бъде разделящата стена между истинския Божи Израил и невярващите; и че съботата е великият въпрос, който ще обедини сърцата на скъпите Божии очакващи светии. И ако някой е вярвал, спазвал е съботата, получавал е благословението, съпътстващо я, и тогава се е предал и е нарушил святата заповед, той си е затворил вратите на святия град толкова сигурно, колкото е сигурно и че има Бог, Който управлява горе в небето. Видях, че Бог имаше деца, които не прозираха и не пазеха съботата. Те не бяха отхвърлили светлината върху нея. И в началото на усиленото време ние бяхме изпълнени със Святия Дух, докато вървахме напред (Осия 6:2, 3) и проповядвахме съботата по-пълно. Това разяряваше църквата и мнимите адвентисти, тъй като те не можеха да отхвърлят съботната истина. И в това време всичките Божии избрани видяха ясно, че ние имахме истината, и излязоха, и търпяха гоненията с нас. И видях меч, глад, мор и голямо объркване по земята (Езекиил 7:10-19; 3 Ездра 15:5-27). Неправедните помислиха, че ние им бяхме докарали осъждане. Те се повдигнаха и замислиха да ни очистят от земята, мислейки си, че тогава злото ще пребъде (3 Ездра 16:68-74).

Видях, че всички, които „нямаше да получат белега на звяра и неговия образ на челата или на ръцете си“, нямаше да могат да купуват или да продават (Откровение 13:15-17) Видях, че числото 666 на образа беше измислено (Откровение 13:18), че звярът беше, който промени съботата, че образът му беше последван и че той пазеше папската, а не Божията събота. И че всичко, което се изискваше от нас да направим, беше да се отречем от Божията събота и да пазим папската, и тогава щяхме да имаме белега на звяра и на неговия образ.

И във времето на скръбта ние всички побегнахме от градовете и селата (Езекиил 7:15, 16; Лука 17:30-36, виж превода на Кампбел), но бяхме преследвани от неправедните, които нахлуха в къщите на светиите с меч. Те го вдигнаха, за да ни убият, но той се счупи и падна, безсилен като слама. Тогава ние всички

викахме ден и нощ за избавление и викът ни стигна до Бога (Лука 18:7, 8). Слънцето изгря и луната се спря (Авакум 3:11). Изворите престанаха да текат (3 Ездра 6:24). Тежки тъмни облаци придойдоха и се сблъскаха едни с други (3 Ездра 15:34, 35). Но имаше едно ясно място на постоянна слава, откъдето дойде гласът на Бога като много води, който разтърси небесата и земята (Йоил 3:16; Евреи 12:25-27). Небето се разгърна и затвори, и се вълнуваше (Откровение 6:14; Матей 24:29). Планините се разлюляха като тръстика на вятъра и от тях навсякъде се откъснаха назъбени скали. Морето се нагорещи като котел и разпръсна камъни по земята (Авакум 3:8-10; Исаия 2:19-21). И когато Бог изрече деня и часа на Исусовото идване (Езекиил 12:25; Марк 13:32) и направи вечния завет със Своите люде (Езекиил 20:37; Евреи 12:22-25), Той произнасяше по едно изречение и замлъкваше, докато думите обхождаха земята (Еремия 25:30, 31). Божият Израил застана с насочени нагоре очи, слушащ думите, които идваха от устата на Йехова и обикаляха земята като екот от най-силен гръм. Това беше страховита тържественост. В края на всяко изречение светиите викаха „Слава! Алилуя!“. Техните лица бяха осветени от Божията слава; и те сияеха със славата на Мойсеевото лице, когато той слезе от Синай. Нечестивите не можеха да ги гледат поради славата (Премъдрост Соломонова 5:1-5). И когато вечното благословение беше произнесено над онези, които бяха почитали Бога, запазвайки съботата Му свята, имаше мощен вик на победа над звяра и над неговия образ.

Тогаваше даде началото на юбилея, през който земята щеше да си почива. Видях благочестивия роб да се повдига с триумф и победа и да се отърсва от веригите, които го държаха, докато злият му господар беше в объркване и не знаеше какво да прави; защото нечестивите не можеха да разберат Божия глас (Даниил 12:10). Скоро се появи големият бял облак (Откровение 14:14). Изглеждаше по-прекрасен от всякога досега. На него стоеше Човешкият Син (Лука 21:27). Първоначално не видяхме Исус на облака, но докато той се приближаваше към земята, съзряхме

прекрасната Му личност. Когато този облак се появи за първи път, той беше знаменieto на Човешкия Син в небето (Матей 24:30). Гласът на Божия Син повика спящите светии (Йоан 5:25-28), облечени в славно безсмъртие. Живите светии бяха преобразени в един миг и грабнати с тях в облачната колесница (1 Солунци 4:17). Изглеждаше повече от славна, докато се изкачваше нагоре. От двете страни на колесницата имаше криле, а под тях колела. И докато колесницата се изкачваше, колелата възклицаваха „Свят!“ и крилата, докато се движеха, възклицаваха „Свят!“, и свитата от святи ангели около облака възклицаваше „Свят! Свят! Свят Господ Бог Всемогъщият!“. И светиите в облака възклицаваха „Слава! Алилуя!“ И облачната колесница се изкачваше нагоре към святия град. Исус отвори портите на златния град и ни пусна вътре (Исая 26:2). Тук бяхме добре дошли, защото бяхме пазили „*Заповедите* на Бога“ и имахме „правото да дойдем при дървото на живота“ (Откровение 22:14).

От вашата сестра в благословената надежда,

Е. Г. Уайт

БЕЛЕЖКИ

Не публикувам горното видение с мисълта да прибавя или отнема от „истинното слово на пророчеството“. То ще издържи на изпита на хората и разпадането на световете! „Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ Амин.

Изминаха две години, откакто за първи път видях авторката и я чух да представя същността на виденията си, както ги е публикувала в Портланд (6 април 1846). Въпреки че не можех да видя в тях нищо, което да е в конфликт със Словото, аз все пак бях

мнителен и в продължение на дълго време усилено не исках да повярвам, че те бяха нещо повече от плод на продължително изтощаваното състояние на тялото ѝ.

Ето защо търсех възможности в присъствието на други, когато нейният ум изглеждаше свободен от вълнения, (извън събрание) да задавам въпроси и да подлагам на кръстосан разпит нея и приятелите ѝ, които я придружаваха, и особено по-голямата ѝ сестра, за да намеря, ако е възможно, истината. По време на няколко посещения, които тя беше направила оттогава в Ню Бедфорд и Феърхевън, по време на събрание аз я бях виждал във видение няколко пъти, както и в Топшам, Мейн, и тези, които присъстваха по време на някои от тези вълнуващи сцени, добре знаят с какъв интерес и внимание слушах всяка дума и следях всяко движение, за да открия измама или хипнотично въздействие. И благодаря на Бог за възможността, която имах, заедно с другите да наблюдавам тези събития. Сега мога с увереност да говоря за себе си. Вярвам, че делото е Божие и е дадено, за да успокои и подсили неговия „разпръснат“, „разкъсан“ и „молец народ“ след приключването на работата ни за света през октомври 1844. Разсеяното състояние на „Ето, тук е!“ и „Ето, там е!“ от онова време прекомерно много беше объркало Божиите честни, надяващи се хора и беше направило твърде трудно за онези, които не можеха да примирят многото противопоставящи се текстове, които им бяха представени. Признавам, че съм получавал светлина и инструкции за много пасажии, които преди не можех да разбера ясно. Вярвам, че тя е себепожертвувателно, честно и надяващо се Божие дете, което, ако е спасено, ще е поради пълното ѝ подчинение на Неговата воля.

На събрание във Феърхевън на 6-ти миналия месец я видях да има подобно видение, което впоследствие записах. Може да се каже, че го изпращам, за да подсиля аргумента на по-късната си работа върху съботата. Правя го в смисъла на горепредставеното. Нямам

страхове, уважавайки тази работа. Няма библейски аргумент, който да я премахне.

Горното видение може да бъде получено посредством молба, платена по пощенски път, до Джеймс Уайт, Горхам, Мейн, или до редактора.

Джоузеф Бейтс, Феърхевън, Масачузетс

Някои от нашите приятели са виждали това последно видение и „бележките“ на брат Бейтс, публикувани на малък лист; но тъй като този лист не може да бъде достъпен без известни разходи, аз съм поставил видението с препратки към Словото и бележките в този малък труд, така че те да могат да бъдат широко разпространени сред светиите.

Онези, които са получили малкия лист, ще видят, позовавайки се на Изход 26:35, че има грешка на **10-ти и 11-ти** ред отгоре надолу в първата колона. Тази грешка не съществува в оригиналното копие, сега мое притежание, написано от автора. Ето защо аз коригирах тази неточност, която съм допуснал в припряното преписване на видението, за да го изпратя на брат Бейтс.

Без съмнение би било удовлетворително за някои от читателите на този малък труд да знаят част от преживяванията и призиванието на автора на тези видения. Нямам достатъчно място, за да разкажа нещо повече от твърде малко, но ще представя няколко факта, добре познати на приятелите от Юга. Първо, ще поставя цитат от писмо на възлюбения брат, за когото не се съмнявам, че е изложил своите искрени виждания във връзка с виденията.

„Не мога да приема виденията на сестра Елън като плод на Божествено вдъхновение, както вие и тя смятате; и все пак аз не подозирам и най-малък нюанс на нечестност по този въпрос в нито един от двамата ви. Надявам се, че мога да ви представя моето вярване по въпроса, без да ви нараня – то несъмнено ще бъде за мое или за ваше добро. В същото време признавам възможността да съм в грешка. Мисля, че това, към което тя и ти се отнасяте като към видения от Господа, са само религиозни мечтания, в които нейното въображение се впуска безконтролно, по теми, от които тя най-дълбоко се вълнува. Докато е толкова погълната от тези мечтания, тя губи представа за всичко около себе си. Бляновете са два вида – грешни и религиозни. Нейните са последните. Тези на Русо „прочут френски безверник“ бяха от първите. Безбожието беше неговата тема, безбожни бяха и мечтанията му. Религията е нейната тема, религиозни са и бляновете ѝ. И в двата случая *чувствата*, като цяло, са резултат от предишно учение или изследване. В никакъв случай не мисля, че нейните видения са от дявола.“

Колкото и верен да е този цитат, що се отнася до мечтанията, той *не* е правдив във връзка с виденията: защото „чувствата“ на авторката *не са* „резултат от предишно учение или изследване“. Когато получи своето първо видение през декември 1844, тя и всички от групата в Портланд, Мейн, (където нейните родители пребиваваха по онова време) бяха отхвърлили среднощния вик и бяха затворили вратата, като останала в миналото. Тогава Господ ѝ показва във видение грешката, в която тя и групата в Портланд бяха попаднали. След това тя сподели видението си с групата и около шестдесет признаха своя пропуск и приеха техния седми месец да бъде за Божието дело.

Всеизвестно е, че много очакваха Господ да се завърне през седмия месец на 1845. Ние твърдо вярвахме, че Христос ще дойде. Няколко дни преди времето да отмине, аз бях във Феърхевън и Дартмаут, Масачузетс, с вест за този момент от времето. Тогава

Елън беше с групата в Кървър, Масачузетс, където видя във видение, че ние ще трябва да бъдем разочаровани и че светиите ще трябва да преминат през „Якововата скръб“, която отстоеше в бъдещето. Нейното видение за Якововата скръб беше напълно ново както за нас, така и за нея. На нашата конференция в Топшам, Мейн, през миналия ноември Елън получи видение за изкусните дела на Бога. Тя беше отведена до планетите Юпитер, Сатурн и, мисля, още една. След като излезе от видението си, тя можеше да ни даде ясно описание на техните луни и т.н. Всеизвестно е, че нямаше и понятие от астрономия и не можеше да отговори и на един въпрос във връзка с планетите, преди да беше получила видението.

Божият храм

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчегът на [Божия] завет“ (Откровение 11:19)

Божият храм, в който е ковчегът на Неговия завет, е *на* небето. Свети Павел, докато е във видение, бил взет на третото небе, или рая, където ние вярваме, че се намира Новият Ерусалим. Думата „небе“ се прилага и за други места освен Новия Ерусалим (виж Битие 1:8, 17; Откровение 14:6). Но тъй като те не съдържат Божия храм, съм принуден да вярвам, че небето, *на* което е Божият храм, е Новият Ерусалим. Старият Ерусалим и неговият храм бяха типове на Новия Ерусалим и Божия храм, който е в него. Ковчегът, съдържащ каменните плочи, на които Бог бе написал десетте заповеди със собствения Си пръст, бяха поставени в Светая Светих. Когато Йоан имаше видение за отварянето на храма в Новия Ерусалим, той видя ковчег на същото място в анти типа, на което беше в типа.

Ето защо е ясно, че Новият Ерусалим, неговият храм и предметите му имат отделни анти типове в рая. Че този рай е бил издигнат от

земята след падението на човека, следва от това, че на земята няма такова място, което да отговаря на описанието, дадено от Мойсей (Битие 3:23, 23). Също така пророкът казва: „Ето, ще дойде времето, когато тези знаци, които ви казах, ще се сбъднат и Невястата ще се появи и ще бъде видяна, която излиза, която *сега е взета от земята*“ (3 Ездра 7:26). Основите, стените и портите на Новия Ерусалим със сигурност са били съградени в рая, след като Старият Ерусалим е бил построен: ако ли не, тогава Новият е по-стар от Стария. Авраам с вяра търсеше този град, „който имаше основи“, но не очакваше да го намери, докато верните не са възкресени. Храмът на Стария Ерусалим беше построен конкретно за старозаветното поклонение. Докато храмът, или светилището на Новия Ерусалим, чийто свещеник е Христос, което Господ е поставил, а не човек - конкретно за новозаветното поклонение. Ето защо, когато Христос свърши службата Си в небесното светилище и изкупи Своя народ, няма да има вече полза от храма в Новия Ерусалим, както нямаше и от храма в Стария Ерусалим, след като Исус бе приковал церемониалния закон на кръста. Йоан има видение за Святия град, който ще слезе (Откровение 21:10) в края на 1000-та години (Откровение 20:7-9), и казва: „И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето.“ (Откровение 21:22). Той не ни казва какво се е случило с него; но думите му, че не е видял храм в града по това време, подсказват, че преди е виждал такъв там. Святият град е наречен Божията скиния (Откровение 21:3; Исаия 33:20); но това е така, докато е поставен на новата земя. Градът също е наречен Божият храм (Откровение 17:15); но не и преди светиите да са възкресени и събрани в града, където ще служат на Бога „денем и нощем“. Тогава самият свят град ще бъде скинията или храмът на Бог.

СЪДЪТ

А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките [свети] ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата. (Матей 25:31-33)

Писанието ясно посочва най-важните събития от Деня на съда. Този ден ще трае 1000 години (2 Петрово 3:7, 8). Събитието, което ще въведе Деня на съда, ще бъде идването на Човешкия Син, за да възкреси спящите светии и да преобрази онези, които са все още живи по онова време.

Второто събитие ще бъде сядането на Царя „върху славния Му престол“. Царят няма да седне на славния Си престол, докато онези, които са Го следвали, не възкръснат и не седнат на престолите на съдиите с Него (Матей 19:28). Йоан вижда във видение продължителността на времето, през което Христос и светиите ще седят на престолите на съдиите, и пише: „И видях престоли; и на тях, които бяха насядали на тях бе дадено да съдят; [видях] и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствването [си] за Исуса, и поради Божието слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си; и те оживяха и царуваха с Христа хиляда години.“ (Откровение 20:4).

Третото събитие ще бъде събирането на всичките народи пред Царя на техните отдалечени места. Всички народи не могат да бъдат събрани преди края на 1000-та години, когато нечестивите мъртви ще бъдат възкресени и събрани около Светия град. Светиите тогава ще бъдат в града, а нечестивите извън него. Всички народи ще бъдат пред Него тогава.

Четвъртото събитие ще бъде произнасянето на присъдата от Царя. Неговата присъда над цялото войнство на Гог и Магог ще бъде:

„Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели.“ (Матей 25:41). Ако това не е крайната присъда от съда над нечестивите, мисля, че не бихме могли да я намерим в Библията. Ето защо нечестивите не са осъдени преди да дойде Христос; но те ще носят присъдата си след като са възкресени в края на 1000-та години.

Не е необходимо крайната присъда да бъде дадена преди първото възкресение, както някои смятат; понеже имената на светиите са записани в небето, и Исус, и ангелите със сигурност ще знаят кого да възкресят и да приберат в Новия Ерусалим.

Петото събитие ще бъде изпълнението на крайната присъда. Някои са приели, че 1000-та години ще бъдат запълнени от изпълнението на присъдата над нечестивите: но това не може да бъде така; защото човекът на греха ще бъде унищожен от яркостта на Христовото второ идване: ето защо неправедните ще останат безмълвни в прахта през всичките 1000 години. Как би могло да се изпълни осъждането над нечестивите, преди те да бъдат възкресени? Това със сигурност е невъзможно. Йоан видя неправедните, всичките възкресени и събрани около „лагера на светиите“ в края на 1000-та години. Той също така видя огън да слиза „от Бога, от небето“, който ги погълна. Това ще бъде изпълнението на крайната присъда над всичките неправедни.

Бог изпълни присъдите Си над нечестивите в дните на Лот и Ной и при разрушаването на Ерусалим, и по същия начин ще ги извърши и над живите нечестиви при изливането на седемте последни язви; но осъществяването на тези присъди не може да бъде крайното изпълнение на съда. То ще бъде при втората смърт. Тогава Бог ще направи всичко ново. Тогава Царят ще каже на онези, които са от дясната Му страна: „Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.“ (Матей 25:34). Тогава Бог ще е очистил вселената; защото дяволът и неговите ангели, и всичките нечестиви ще бъдат изгорени, „корен и клонче“.

Тази брошура може да бъде получена чрез молба и платена по пощата до абоната. Пощенският ми адрес е Горхам, Мейн.

Бележки

Непрепечатаните изявления на Елън Г. Уайт

Читателят сигурно е забелязал, че трите кореспонденции от перото на госпожа Е. Г. Уайт бяха включени в „Слово към „малкото стадо“.

Първо е писмото, намиращо се на страници **11 и 12**, адресирано до брат Ели Къртис като отговор на неговата молба към госпожа Уайт за коментар върху неговите пророчески възгледи, представени в статии в „Зорницата“. В това писмо госпожа Уайт коментира неговите виждания върху теми като двете възкресения, Святия град, очистването на светилището и др. Това публикувано писмо никога не е било препечатвано, тъй като по-пълното представяне на нейните виждания по тези въпроси обезсмисля нуждата от неговото повтаряне.

Второто писмо от госпожа Уайт, намиращо се на страници **14-18**, е обобщение на нейното първо видение под заглавието „До разпръснатия в чужбина остатък“. То беше написано на 20 декември 1845 като лично писмо до Енох Джейкъбс и беше публикувано за първи път от получателя в „Денницата“ на 24 Януари 1846. Тогава на 6 април 1846 то беше препечатано като брошура от Джеймс Уайт и Х. С. Гърни. Изявлението, както е публикувано в „Слово до „малкото стадо“ с изключение на дребните редакторски промени и добавените препратки към Писанието, е напълно идентично с пълния разказ, както е бил публикуван за първи път.

Би могло да представлява интерес да се отбележи, че госпожа Уайт заявява в послеписа на своето писмо до господин Джейкъбс, че този разказ „не е бил написан за публикуване“ и че коментирайки по-късно, тя пише: „Ако само бях знаела, че той ще бъде разпространен пред многото читатели на вашата книга, щях да съм по-конкретна.“ – Е. Г. Хермън в „Денницата“ от 14 март 1846.

Третото писмо на Елън Г. Уайт, запълващо страници **18-20**, е препечат на писмо, адресирано до Джоузеф Бейтс, представящо разказ на видение, което беше дадено на 7 април 1847, в което на госпожа Уайт беше разкрито най-святото място в небесното светилище и след това тя беше пренесена в бъдещето и видя сцени, свързани с битките и победата на църквата. То беше публикувано под формата на брошура от Старейшината Бейтс, съпроводено от неговите бележки, намиращи се на страница **21** от „Слово към „малкото стадо“. Препратките към Писанието също бяха добавени от Джеймс Уайт към това трето писмо на Е. Г. Уайт, когато то беше пред печат в тази брошура.

Първата книга на Е. Г. Уайт

През август 1851 нейната първа книга „Кратко описание на християнското преживяване и възгледите на Елън Г. Уайт“ беше публикувана в Саратога Спрингс, Ню Йорк. Сред статиите, които съдържа тази книга от 62 страници, са последните две, които току-що споменахме и които се появяват в „Слово към „малкото стадо“ – първото видение на Е. Г. Уайт и писмото до Елдър Бейтс (виж „Ранни писания“ 13-20; 32-35).

Във всеки случай своето първо видение, както е представено в тази книга, госпожа Уайт заявява: „Тук ще поставя видението, което първоначално беше публикувано през 1846. В това видение видях само малка част от бъдещите събития. По-скорошните ми видения

бяха по-пълни. По тази причина ще изпусна една част, за да избегна повторение.“ („Кратко описание на християнското преживяване и виденията на Елън Г. Уайт“, 9).

Ето защо в първото издание на първата книга на Е. Г. Уайт, претендираща да бъде само „кратко описание“, госпожа Уайт информира своите читатели, че не включва всичко, което се появява в по-рано публикуваните разкази на тези видения. Попълно представяне на сцените, върху които бе направено много кратко разглеждане в нейното първо видение, беше изложено в по-късните глави на книгата и беше поставено на преден план от нея като причината за тези пропуски. Ние предлагаме два примера от тях.

Приблизително в средата на страница 16 в „Слово към „малкото стадо“ се намира изявление, описващо храма в небето и това, което е било видяно от госпожа Уайт в него. Това е единият пасаж, който е бил пропуснат, когато тя е подготвяла материала за своята първа книга, защото в много отношения е повторение на описанието, дадено на страница **18** и сега намиращо се на страници **32 и 33** от „Ранни писания“.

На страница **19** от „Слово към „малкото стадо“ се намира кратък параграф, отнасящ се до „белега на звяра“. Той също е бил изпуснат от госпожа Уайт, но ние намираме цяла глава, посветена на този въпрос, в „Ранни писания“, **64-67**.

Препратките към Писанието, които се намират в писмата на Е. Г. Уайт в „Слово към „малкото стадо“ са били включени от Джеймс Уайт. Задно с тях са направени и шест препратки към Второ Ездра от Апокрифа. Джеймс Уайт поема цялата отговорност за вмъкването на всички тези препратки, както е отбелязано в неговото изявление в края на страница **13**, и те не представляват част от разказа на госпожа Уайт.

Също така нека се отбележи, че **по средата на страница 19** във връзка с твърдението, отнасящо се до звяра и неговия образ,

числото 666 се намира вмъкнато в скоби, подобно на буквите, обозначаващи препратките към Писанието. Фактът, че това число се намира в скоби, посочва ясно, че то не е било част от видението, но е било добавено от Джоузеф Бейтс, първият издател, както са били и препратките от Джеймс Уайт, и отразява възгледа, поддържан от него по онова време.

Като допълнение към краткото изявление на госпожа Уайт от 1851 г., упоменато по-горе, относно защо са били направени пропуски, когато нейната първа книга е била публикувана през 1883, тя писа надълго, отнасяйки се до повечето от тези пропуснати части. Следва нейното обяснение.

Обяснението на госпожа Уайт

„Вниманието ми наскоро беше насочено към брошурата от 16 страници, публикувана от ___ от Марлбън, Йова, озаглавена „Сравнение на ранните писания на госпожа Уайт с по-късни публикации“. Авторът заявява, че части от моите по-ранни видения, когато са били напечатани за пръв път, са били пропуснати в труда, наскоро публикуван под заглавието „Ранни писания на госпожа Е. Г. Уайт“, и предлага като причина за подобно потискане идеята, че тези пасажи учат доктрини, сега отхвърляни от нас като народ.

Той също така ни обвинява в умишлена измама в представянето на „Ранни писания“ като пълно преиздаване на моите най-ранни виждания с единствено езикови промени върху оригиналния труд.

Преди да отбележа поотделно пасажите, за които се твърди, че са били пропуснати, би било правилно няколко факта да бъдат заявени. Когато моите най-ранни видения бяха публикувани за първи път под формата на брошура („Слово към „малкото стадо“), изданието беше малко и веднага разпродадено. След няколко години то беше последвано от по-голяма книга - „Християнското

преживяване и виденията на Елън Г. Уайт“, напечатана през 1851 г. и съдържаща по-развита форма на въпроса.

В честата смяна на местоположението ни в по-ранната история на печатарското дело и след това в почти непрекъснатото пътуване, докато работех от Мейн до Тексас, от Мичиган до Калифорния - прекосих равнините не по-малко от седемнадесет пъти - загубих всяка следа от първите публикувани произведения. Когато беше решено да се публикува „Ранни писания“ в Оукланд миналата есен, ние бяхме задължени да вземем от Мичиган копие на „Преживяване и видения“. Правейки това, ние предполагахме, че сме получили точно копие на най-ранните видения, както са били напечатани за първи път. Препечатахме го, както е заявено в предговора на „Ранни писания“, с единствено езикови промени върху оригиналния труд.

И тук ще прекъсна, за да заявя, че ако някой от нашите хора притежава копие на което и да е от първите ми видения, както са били напечатани първоначално през 1851, ще ми направи голяма услуга, ако ми ги изпрати без закъснение. Обещавам да върна същите, веднага след като им бъде направено копие.

Дотук със желанието да не задържам нищо, което някога съм публикувала, бих почувствала голямо удовлетворение в даването на хората всеки ред от моите писания, които някога са били напечатвани...”

Изпуснати изявления

„Първият откъс, споменат от ____, е от брошура от 24 страници, публикувана през 1847 и озаглавена „Слово към „малкото стадо“. Ето редовете, изпуснати в „Преживяване и видения“:

За тях [тези, които се отказаха от вярата си по време на движението от '44-та година] бе точно толкова невъзможно

да се върнат отново на пътя, за да отидат в града, колкото и за целия нечестив свят, който Бог бе отхвърлил. Един след друг те отпаднаха от пътя за града по цялата му дължина. (страница **14**)

Ще дам контекста, за да може да бъде ясно видяна пълната сила на изразите:

Докато се молех при семейния олтар, Святият Дух дойде върху мен и се почувствах, сякаш се издигам по-високо и по-високо, далеч над мрачния свят. Обърнах се, за да потърся адвентния народ по света, но не можах да го намеря, когато един глас ми каза „Погледни отново и потърси малко по-високо.“ Тогава аз повдигнах очи и видях прав и тесен път (Матей 7:14), прострян високо над света. По този път адвентният народ вървеше към града, който беше на по-далечния край. Хората имаха ярка светлина, запалена зад тях в началото на пътя, за която ангел ми каза, че е среднощният вик (Матей 25:6). Тази светлина грееше по целия път и осветяваше нозете им, така че да не се спънат. И докато държаха очите си приковани в Исус, Който беше точно пред тях, водещ ги към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът бил твърде далеч, а те са очаквали вече да са влезли. Тогава Исус ги окуражи, като издигна величествената Си десница и от нея дойде славна светлина, която се понесе на вълни над адвентната група и тя извика „Алилуя!“ Други прибързано отхвърлиха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотам. Виделината зад тях изчезна и остави нозете им в съвършена тъмнина и те се препънаха, и отклониха очи от целта, изгубиха от поглед Исус и изпаднаха от пътя в мрачния и зъл свят долу.

Сега следва пасажът, за който се казва, че присъства в оригиналния труд, но не е намерен в „Преживяване и видения“ или в „Ранни писания“:

За тях [тези, които се отказаха от вярата си по време на движението от '44-та година] бе точно толкова невъзможно да се върнат отново на пътя, за да отидат в града, колкото и за целия нечестив свят, който Бог бе отхвърлил. Един след друг те отпаднаха от пътя за града по цялата му дължина. (страница **14**)

Твърди се, че тези изрази доказват доктрината за затворената врата и че това е причината за тяхното изпускане в по-късните издания. Но в действителност те учат единствено това, което е било и което все още е поддържано от нас като народ, както и ще представя.“

Затворената врата дефинирана

„За известно време след разочарованието от 1844 аз поддържах в съответствие с адвентния народ разбирането, че тогава вратата на милостта е била завинаги затворена за света. Тази позиция беше приета, преди да ми бе дадено моето първо видение. Светлината, изпратена ми от Бог, поправи грешката ни и ни даде възможност да видим истината.

Аз все още вярвам в идеята за затворената врата, но не в смисъла, в който първоначално използвахме термина или в който е използван от противниците ми.

Имаше затворена врата в дните на Ной. По онова време имаше оттегляне на Божия дух от грешната раса, която погина във водите на потопа. Самият Бог даде напътствие на Ной за затворената врата: „Духът, който съм му дал, не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.“

Имаше затворена врата в дните на Авраам. Милостта престана да пледира за жителите на Содом и всички освен Лот, жена му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен долу от небето.

Имаше затворена врата в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите юдеи от онова поколение „Ето, вашият дом се оставя пуст.“

Проследявайки потока на времето до последните дни, същата безкрайна сила е била провъзгласена от Йоан: „Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затваря; и затваря, и никой не отваря.“

Беше ми показано във видение, и аз все още вярвам, че имаше затворена врата през 1844. Всички, които видяха светлината на първата и втората ангелски вести и отхвърлиха тази светлина, бяха оставени в тъмнина. А онези, които я приеха и получиха Светия Дух, Който съпроводи прогласяването на вестта от небето, и които впоследствие се отрекоха от вярата си и обявиха преживяването си за измама, отхвърлиха по този начин Божия Дух и Той повече не пледираше за тях.

Тези, които не видяха светлината, нямаха вина за нейното отхвърляне. Само групата, която презря светлината от небето, не можеше да бъде достигната от Светия Дух. И тази група включваше, както и съм представила, едновременно онези, които отказаха да приемат вестта, когато им беше представена, и онези, които са я били получили, но след това са се отрекли от вярата си. Те може да имат вид на благочестие и да изповядват, че са последователи на Христа, но нямайки жива връзка с Бога, те ще бъдат пленени от заблудите на Сатана. Тези две групи са изложени във видението – онези, които са нарекли светлината, която са следвали, измама, и нечестивите от света, които отхвърляйки светлината, са били отхвърлени от Бог. Не се споменават онези, които не са видели светлината и по тази причина не са виновни за отхвърлянето ѝ.

За да докаже, че съм вярвала и учела доктрината за затворената врата, господин ___ представя цитат от „Преглед“ от 11 юни 1861,

подписан от девет от нашите изтъкнати членове. Цитатът звучи, както следва:

Възгледите ни относно делото преди нас бяха тогава предимно неясни и неопределени, някои все още поддържат идеята, прихваната от тялото на адвентните вярващи от 1844 с Уилям Милър начело, че нашето дело за „света“ е било завършено и че вестта е била ограничена до онези от оригиналната адвентна вяра. Толкова твърдо беше вярвано това, че един от нашата група беше почти отказан да приеме вестта, тъй като имаше съмнения за възможността да бъде спасен, понеже не е бил част от „движението от ’44 г.“.

Към това е необходимо само да добавя, че на същото събрание, на което беше настоявано, че вестта не би могла да бъде дадена на този брат (Дж. Х. Уагонър), ми бе дадено свидетелство чрез видение, за да го насърча да се надява на Бога и да предаде сърцето си напълно на Исус, което той направи там и тогава.“

Необосновано предположение

„В друг пасаж от книгата „Слово към „малкото стадо“ описвам сцени на земята и заявявам, че на тях съм видяла старите светии „Авраам, Исаак, Яков, Ной, Даниил и много други“ (стр. **16**). Понеже заявявам, че съм видяла тези мъже, нашите противници *предполагат*, че тогава аз съм вярвала в безсмъртието на душата и че след като оттогава съм променила възгледите си по този въпрос, съм счела за нужно да пропусна посочения пасаж. Тук те са толкова близо до истината, колкото и в други предположения.

През 1844 г. приех доктрината, която сега поддържаме, отнасяща се до небезсмъртието на душата, както може да се види в препратките към „Кратко описание на живота на Елън Г. Уайт“ **170, 171** (изд. 1880; виж също изд. 1915, стр. **49**;

„Свидетелства към църквата“ **1:39, 40**), и с перото си никога не съм проповядвала нещо друго. Ако бяхме изпуснали този пасаж поради факта, че той учи в безсмъртието на душата, щяхме де намерим за нужно да изключим и други пасаж.

Споделяйки първото си видение, стр. **13** от „Ранни писания“ (изд. 1882; настоящо изд., стр. **17**), казвам, че съм видяла братя, които наскоро преди това са били заспали в Исус, и на стр. **14** (наст. изд., стр. **18**) заявявам, че ми е била показана голяма група, която е страдала мъченически за вярата си.

Безсмъртието на душата не е по-засегнато в „пропуснатия“ пасаж, отколкото в предните два посочени.

В случая е факт, че в тези видения аз бях пренесена напред във времето, когато възкресените светии ще бъдат събрани в Божието царство. По същия начин съдът, второто идване на Христос, установяването на светиите на новата земя са ми били представяни. Някой предполага ли, че тези сцени действително са станали вече? Противниците ми разкриват духа, чрез който са били подбудени в това да ме обвиняват в измама със силата на прости „предположения“.

Неправилно цитиране

„В този цитат също така се намират думите: „Видях и два дълги златни пръта, на които висяха сребърни нишки, а на тях най-славни гроздове“.

Опонентите ми осмиват „това слабо и детинско описание за славни гроздове, растящи на сребърни нишки, и тези нишки, прикрепени към златни прътове“.

Какъв мотив е подбудил авторът на горното да представи невярно думите ми? Аз не съм заявила, че гроздовете са *растяли* на сребърни нишки. Това, което съм видяла, е описано, както ми е

било представено. Не бива да се предполага, че гроздовете са били прикрепени към сребърни нишки или златни прътове, а че такъв е бил изгледът на представеното. Подобни изрази са ежедневно използвани от всеки човек в обикновен разговор. Когато говорим за златен плод, ние не разбираме, както заявяваме, че плодът е съставен от този скъпоценен метал, а просто, че е изглеждал като злато. Същото правило, приложено към моите думи, премахва всяко извинение за неправилно разбиране.“

Божият печат

„Друго „предположение“ звучи, както следва:

Е, благославяйте Господа, скъпи братя и сестри, това е допълнителна среща за онези, които имат печата на живия Бог (стр. 17).

Тук няма нищо, което не поддържаеме все още. Препратките към нашите публикувани трудове ще покажат вярата ни, че живите праведни ще получат Божия печат преди края на **благодатното време**. А също и че тези ще се насладят на специални почести в Божието царство.“

Отхвърлянето на съботата

„За предстоящия пасаж се твърди, че е бил изпуснат от видението, представено на страници 25-28 (стр. 32-35; наст. изд.) от „Ранни писания“:

И ако някой е вярвал и е пазил съботата, и е получавал благословенията, съпътстващи я, и след това я отхвърли, и наруши святата заповед, той ще затвори за себе си вратите на Святия град толкова сигурно, колкото е и че има Бог, Който управлява горе в небето. (стр. 19).

Тези, които ясно са видели и напълно са приели истината за четвъртата заповед, и са получавали благословенията съпътстващи послушанието, но след това са се отказали от вярата си и са се осмелили да нарушат Божия закон, ще открият, че ако упорстват в този път на неподчинение, портите на Божия град са затворени пред тях...

Има два други пасажа, за които се твърди, че се съдържат в първата ми книга, но не и в по-късните ми писания. Взимайки ги предвид, ще кажа само, че когато мога да имам книга, която ги съдържа, така че да мога да бъда сигурна в правдивостта на цитатите и да видя за себе си връзката им, аз ще бъда подготвена да говоря разбираемо по отношение на тях.

От началото на делото си съм била преследвана от омраза, укор и лъжа. Подли вменения и клевети са били ненаситно събирани и широко разпространявани от бунтовниците, формалистите и фанатиците. Има служители на т. нар. Ортодоксални църкви, пътуващи от място на място, за да воюват с адвентистите от седмия ден и правят госпожа Уайт свое помагало. Присмивателите от последните дни са водени от тези служители, изповядващи се за Божии стражи.

Невярващият свят, служителите на падналите църкви и адвентистите от първия ден са всички обединени в делото на нападане госпожа Уайт. Това воюване е било поддържано близо 40 години, но не съм се чувствала свободна дори да отбелязвам техните подли речи, упреци и намеци. И сега не бих се отклонила от този принцип, ако не беше възможно някои честни души да бъдат объркани от враговете на истината, които толкова яростно ме обявяват за измамница. В надеждата си да помогна на умовете на честните правя тези изявления.“

Елън Г. Уайт 4, 1883

Книжката „Слово към „малкото стадо““ е издадена в края на критичния период между разочарованието на 22 октомври 1844 г. и така значимите Съботни конференции през 1848 г. Тя съдържа слова на утеха и наставление към малцината останали след Голямото разочарование адвентисти. Вярваме, че това своеобразно обръщение към „остатъка“ е още по-актуално и днес, защото времето на Второто Христово идване е по-близо от всякога..